

jimi v žalobcově domě. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Jest přisvědčiti dovolatelům, že projevem souhlasné vůle obou stran došlo ke smlouvě (§§ 861 a 869 obč. zák.) toho obsahu, že žalobce poskytuje až do své smrti žalovanému, svému bratru, a jeho nastávající manželce ve svém domě byt, do té doby již žalovaným obývaný, k bezplatnému užívání. Šlo tu o užívání, ne sice jako věčné právo, nýbrž jako osobní právo (§§ 479, 504 a 521 obč. zák.). Ale šlo tu i o smlouvu darovací podle § 938 obč. zák., neboť předmětem darování může býti každá »věc« ve smyslu § 292 obč. zák., tedy nejen hmotná věc, nýbrž i právo, a tudíž i bezúplatné dobrovolné zřízení osobní služebnosti (tak také Krčmář, Právo obligační z r. 1926 str. 140, Sedláček, Obligační právo II z r. 1926 str. 10, Ehrenzweig, Das Recht der Schulverhältnisse z r. 1928 str. 362 a Klang, II. svazek str. 612 a 613).

Čís. 13946.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Pachtovní rok 1932/33, kterým počínajíc vládní nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n. poskytuje nárok na úpravu pachtovného, jest zpravidla počítati od 1. října 1932.

Nezáleží na tom, zda pachtovné bylo v době platnosti vl. nař. čís. 164/1933 sb. z. a n. již zapláceno, čili nic.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, R I 1120/34.)

Soud první stolice přiznal pachtýři úpravu pachtovného již od 1. února 1932. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Stěžovatel vytýká, že první soud přiznal neprávem navrhovateli úpravu pachtovného podle vlád. nař. čís. 164/33 sb. z. a n. již od 1. února 1932. Stížnost není odůvodněná. Z § 1 cit. vlád. nař. jasne plyne, že navrhovatel jest oprávněn žádati za úpravu pachtovného pro pachtovní rok 1932/1933 a zbývající smluvená léta. V souzeném případě počalo se pachtovní období dnem 1. února 1932. Ježto vládní nařízení mluví zřetelně o pachtovním roku, jest za pachtovní rok 1932/33 pokládati dobu, která počíná oním dnem v roce 1932, kdy počínalo podle pachtovní smlouvy nové pachtovní období. a která končí oním dnem v roce 1933, kdy podle smlouvy pachtovní období končí. Správně proto první soud upravil pachtovné již od 1. února 1932, neboť tímto dnem pachtovní rok počínal.

Nejvyšší soud upravil pachtovné od 1. října 1932.

Důvody:

Pachtovním rokem podle § 1 vl. nař. čís. 164/33 rozumí se rok sklizňový (§ 3), doba, které je zpravidla třeba, by obděláváním zemědělských pozemků byl docílen a sklizen výtěžek (úroda). Tato doba se zpravidla počítá od 1. října toho kterého roku do konce září roku příštího. Pachtovní rok 1932/33, kterým počínajíc vlád. nařízení čís. 164/33 poskytuje pachtýři nárok na úpravu pachtovného, jest tedy zpravidla počítati od 1. října 1932. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 1, že pachtýř nemá nárok na slevu, bylo-li pachtovné ujednáno před 1. říjnem 1932.

Nezáleží však na tom, zda bylo pachtovné v době platnosti vládního nařízení již zapláceno čili nic, poněvadž vládní nařízení nečiní v tom směru rozdíl a poněvadž podle § 9 téhož nařízení předem zaplacené pachtovné jest považovati za zálohu a později je vyúčtovati. Nižší soudy, přiznavše slevu z pachtovného již od 1. února 1932, dopustily se nezákonnosti, neboť tím zahrnuly do úpravy pachtovného též část pachtovního roku 1931/32, který je z této úpravy vyloučen. Pachtýř má nárok na úpravu pachtovného až od počátku sklizňového roku 1932/33, to jest — jak výše dovedeno — od 1. října 1932 do skončení pachtovní smlouvy.

Čs. 13947.

Byla-li vedena exekuce podle § 294 ex. ř. i na nájemné v budoucnosti splatné, načež povolena exekuce vnucenou správou nemovitosti povinného, pozbývá knihovní poznámkou vnucené správy (odevzdáním nemovitosti vnucenému správci) soudcovské zástavní právo na nájemném splatném teprve po zápisu poznámky (po odevzdání nemovitosti) právní účinek.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, R I 1200/34.)

Usnesením ze dne 17. února 1933 byla povolena Úřadovně B. Všeobecného pensijního ústavu v Praze exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek na nájemném, jež příslušely dlužníku proti Eduardu H-ovi, Josefu E-ovi a Valtru S-ovi. Dne 15. dubna 1933 navrhla Okresní spořitelna v F. u okresního soudu v L., jenž byl i knihovním soudem, povolení exekuce vnucenou správou domu dlužníkovy, kterémužto návrhu okresní soud v L. usnesením ze dne 24. dubna 1933 vyhověl. Výtěžek docílený vnuceným správcem z domu přikázal s o u d p r v é s t o l i c e především Úřadovně B. Všeobecného pensijního ústavu v Praze. R e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu Okresní spořitelny v F. potud, že přikázal Úřadovně jen výtěžky z činže nájemníků H-a, E-a a S-a za dobu od 21. února 1933 (doručení usnesení o zabavení a přikázání k vybrání nájemcům) až do 24. dubna 1933, nikoliv však i výtěžky z domu po této době.